

Elena Mady

Vaihdokas

WSOY

Teksti © Elena Mady 2015

ISBN 978-951-0-41311-1

Painettu EU:ssa

Elena Mady

Vaihdokas

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

A WOUNDED ANGEL

*A wounded angel, lonely soul,
undiscovered by all those
I've loved and lost,
at such a cost,
not knowing why, not knowing why...*

*Dark desires, deep red fires...
How far I'll go to try to find
the life I had to leave behind
not knowing why, not knowing why...*

*I don't know what I have done
and I don't know who I have been...
The color of my Hell is the darkest I have seen.*

*But, look, mine is the face of love,
my body's the disguise.*

*Look into my eyes, my love –
who d'you see inside?*

*Dive deep inside my love
where I don't need to hide...*

*We'll touch the soul of love
and kiss the ghost goodbye*

*You've seen me naked, seen me bare,
you've seen me in my dark despair...*

*Lovers, liars, breast-fed byers
can't touch me just because you're there.*

*Though you don't know what I have done,
and you don't know who I have been...*

The color of my love's the brightest you have seen.

OSA I

Vaihdokas

1.

Metsäni on musta, mutten löydä tietä pois.

Ensin, unen ja hereillä olon häilyvillä rajamailla, en huomannut minkään muuttuneen. Sitten tunsin hentojen käsivarsien painon viileillä, vieraalta tuoksuvilla lakanoilla ja liikutin jotain, jotka vaikuttivat jaloilta. Nekin tuntuivat heiveröisiltä. Eivät lainkaan sellaisilta, joista pidin. Minusta jalkojen pitää olla vahvat.

Kyseessä olisi voinut olla pelkkä painajainen, mutta sitten tunsin sydämen sykkeen. Se pumppasi minuun verta ja elämää. Rintakehää puristi keuhkojen rukoillessa pelastavaa happea. Yritin taistella vastaan, mutta kipu oli liian suuri. Haukkasin sisään ilmaa, vaikka tiesin aivan hyvin, että vaihtokauppa oli surkea. Fyysisen kivun tilalle astuisi jotain paljon pahempaa.

Pelkuri!

Tukahdutin turhautuneen kirkaisun tyynyyn, jolla uusi pääni lepäsi, ja makasin hetken toivoen, ettei tämä ollut totta. Turhaan. Valo alkoi tunkeutua huoneeseen tiukasti vedettyjen verhojen takaa. Pillkottava kajo rikkoi harmautta ja antoi vihiä tilasta, jossa olin. Silmät rekisteröivät koristeellisen sängyn, korkean katon ja leveäraidallisen tapetin – valkeaa ja jonkin sortin vihreää? *Ei mitään väliä, kunhan ei ole vaaleanpunaista.* Suuri kirjahylly, siro peilipöytä ja aivan päädyssä kaksi raollaan olevaa ovea. *Vaatehuone ja oma kylppäri?* Olin nähnyt surkeampia-kin. Itse asiassa tämä oli tasokkainta, mitä olin nähnyt.

Vitkuttelu ei taida auttaa. Parasta mennä tarkastamaan kalusto.
Nousin istumaan, tunnustelin valokatkaisinta ja napsautin valot päälle. Räpyttelin hetken silmien tottuessa kirkkauteen. En tarvinnut alleni jäätynyttä järveä tunteakseni oloni Bambiksi, kun laahustin varsamaisilla sääriillä parketin poikki nurkassa seisovan peilin eteen ja varauduin pettymään.

Ei paha...

Itse asiassa tosi kiva.

Tarkastelin hiirenvaaleita, hentoisia, keskipitkiä hiuksia, suuria harmaita silmiä ja herkkää suuta. Kasvot – kuin keijukaisen, jonka korvia oli vähän leikely. Posliininuken iho, hiljaisista finnirintamalla eikä taisteluarpiakaan, paitsi yksi ihan pieni vasemman kulmakarvan yläpuolelle. Avasin suun niin ammolleen kuin kykenin saadakseni käsityksen legoista. *Hm...* Nekin olivat siististi rivissä.

Ikä: 17? Aika lyhyt, tosi hentoinen ja siro, joten *saattaisi* olla 16. Jostain syystä tunsin olevani 17. Vilkaisin vielä huonetta. Selvästi rikas, ellei kyseessä ollut yökyläily.

Olin laskeutunut nättiin tyttöön, jolla oli kaikkea. *Kaikkea paitsi pulssi.* Virnistin ironisesti; kasvolihakset hakivat ilmettä hämmentyneinä. Niiden entinen kapteeni ei ollut tainnut harastaa ironiaa. *Ei voi mitään. Minä määrään nyt.*

Eteenpäin. Väljän T-paidan läpi vaikutti siltä, että eturintama olisi kaivannut vähän kumpareita. Otin paidan pois.

Ei ihan Pohjanmaa. Eikä onneksi Alankomaatkaan. Aika lähellä kuitenkin. Ei se mitään. Isot rinnat ovat vain tiellä.

Ulkonäkötuomio ilman meikkiä: vähän miniatyyrimäinen, mutta söötti. *Hän* oli luultavasti halunnut näyttää huippumaltilta, olla pitkäsäärinen, paksuhiuksinen ja isorintainen. Vedin T-paidan takaisin ylleni. Huoneessa oli niin kylmä, että jää-

puikkokin olisi vilustunut. Kiiruhdin takaisin peiton untuvaiseen suojaan.

Yhtäkkiä tajusin jotain merkittävää: aivoni toimivat normaalisti. Tämän hauraan kehon omistaja ei puuttunut ajatteluni millään tavalla. En antanut sen herättää itsessäni toivoa. En jäisi kuitenkaan. En minä turhaan kutsunut itseäni hyppääjäksi.

Olin kokeillut elämistä ja tiesin sataprosenttisella varmuudella, että se ei ollut niin auvoista kuin väitettiin. Kuolleen oli paljon mutkattomampaa. Mutta vaikei niin olisi ollutkaan, olisin mieluummin pysynyt kuolleen kuin koeajanut jälleen kerran elämää, joka ei kuulunut minulle. *He* varmasti tyrmistyisivät, kun hylkäisin tämänkin ehdokkaan, mutta entä sitten? Mitä he voisivat tehdä asialle – tappaa minut? Eiköhän minun murhaamiseni toistamiseen olisi ollut kosmisten tautologia-sääntöjen vastaista. Vähintäänkin teko olisi ollut turha.

Kuinka monta kehoa minulla oli ollut tähän mennessä? Yhdeksän? Tämä oli siis kymmenes. Jossain vaiheessa heidän olisi pakko hoksata homman nimi ja antaa minun olla kaikessa rauhassa kuollut.

Tunsin sydämen tasaisen sykkeen tämänkertaisen kehon uumenissa ja kuulin sen myös. Rytmi oli outo, ja sen toiveikkaaseen tahtiin hengittäminen tuntui väärältä. *Ihan tosi, prinsessa. Jos kaipaat uutta mahdollisuutta, etsi parempi haamu.* Mutta patja tuntui ihanan pehmeältä ja olin kuolemanväsynyt, joten päätin ummistaa silmäni. Nukkuminen oli yksi elossa olemisen harvoja kiistattomia plussapuolia.

2.

Saanko mennä takaisin, sinne missä minua ei ole?

Jokin häiritsi untani. Kuulin narahduksen, kun ovi aukesi; sitten askelia. Ne pysähtyivät sängyn viereen.

»Oletko sinä täällä? Miten ihmeessä? Luulin...»

Nainen. Kropan äiti ehkä? Oliko Universumin johtoon valittu imbesillejä? Hyppäisin kuitenkin, joten miksi sekoittaa prosessiin viattomia siviilejä?

»Alex! Luojan kiitos, kulta... Herää, ole kiltti!»

Hitto. »Mm-mitä?» mutisin.

Joku kosketti poskeani hellästi. Sitten se sama joku puhui jälleen. »Alex, herää. Minä tässä, Laura... Laura-täti.»

Ai Alex? Hieno nimi, androgyyni. Ehkä lyhenne Alexandras-ta tai Alexiksesta? Tai Aleksanterista. Sepä vasta olisi suurta ja valloittavaa.

Käsi kosketti poskeani jälleen ja silitti tukkaani. Värisin; sormet tuntuivat viileiltä, ja inhosin sitä, kun vieraat lääppivät. Eikä naisen hellyys ollut tarkoitettu minulle. Kenenkään hellyys ei ollut.

»Okei, okei... Olen hereillä», kuiskasin.

»Ihmettelet varmasti, mitä minä täällä teen.»

Itse asiassa en. Ei kuulu niiden asioiden top-kymppiin, joita tällä hetkellä ihmettelen. Oliko se Laura-täti? Selvitin kurkkuani ja toivoin, että äänihuulet olivat toimintavalmiudessa.

»No – mitä sä teet täällä?» Ääneni kuulosti heleältä ja tyttömäiseltä.

Nostin päätäni nähdäkseni tädin paremmin. Nainen oli nelikymppinen, pulleahko ja vaaleatukkainen. Selvästi Kropan kanssa samaa sukua. Peilin tyttö olisi voinut olla hänen tyttärensä. Naisen silmät olivat punaiset ja turvonneet. »Mikä hätänä? Oletko itkenyt?» *Miksi kysyn häneltä mitään? Omapa on asiansa.*

»Voi Alex!» täti nyhytti. »On sattunut hirveä onnettomuus. Kolari... Äitisi ja isäsi... Lääkärit tekivät kaikkensa, mutta mitään ei ollut tehtävissä. Olen niin kamalan pahoillani!»

Kasvoja pisteli ja kuumotti. Yritin nielaista, mutten kyennyt; yritin hengittää, mutta hengitys salpaantui. Suuressa huoneessa ei ollut tarpeeksi ilmaa... En muistanut juuri mitään omasta elämästäni, mutta tämän kyllä muistin: menetyksen, kuoleman ja surun. Mielestäni olin kärsinyt tarpeeksi, mutta näköjään en. *Miten he voivat tehdä tämän minulle? Kolmas tunti ruumiissa ja olen jo orpo!* Ehkä heillä on makaaberi huumorintaju ja tämä oli heistä hauskaa. *Tosi hulvatonta.* Pudistin epäuskoisena päätäni ja naurahdin... Hengitys käynnistyi jälleen.

Nainen lohdutti minua, halasi tiukasti. Nojasin pois päin jäykkänä kuin tikku, mutta syleily jatkui. Onneksi täti oli itkunsa itkenyt, koska en huomannut kyyneleitä.

»Olen niin pahoillani, Alex. Kaikki luulivat... Pelkäsin niin kovasti, että olit autossa heidän kanssaan. He etsivät sinun ruum... Tai siis he etsivät sinua, mutta eivät löytäneet. Onneksi! Niinpä tulit tänne. Ja täällä sinä olet!» Nainen kuulosti järkyttyneeltä tai epäuskoiselta. Hän oli luultavasti molempia. »Rakas, rakas tyttö!»

Minulle riitti, sureva sukulainen tai ei. Rimpuilin pois syleilystä.

Nainen niisti nenänsä ja yritti koota itsensä. Ruttuinen vaaleanpunainen paperinenäliina hänen kädessään näytti pateettiselta.

»Anteeksi. Tiedän, että viime tapaamisesta on liian kauan, vuosia. Asuitte niin kaukana ja... Mutta kun minulle soitettiin, tulin niin nopeasti kuin pystyin. Alex? Ole kiltti ja sano jotain.»

Niin kuin mitä? Että sori – en ole se, keneksi minua luulet?
»Voisinko olla yksin? Haluaisin ihan tosi olla nyt yksin.»

»Ai? Tietysti. Totta kai! Olen ihan lähellä, keittiössä tai olohuoneessa, jos...» Nainen nielaisi. »No, minä en ole lähdössä minnekään.»

Mutta minä olen. Tähän tyttöön en tasan tarkkaan asetu, kiitoksia vain.

Kun täti vihdoin häipyi, pystyin taas ajattelemaan.

Vanhemmat olivat kuolleet, ja Kroppa myös. Vetivätkö he hänet pois vain minua varten? Luultavasti. Alexin olisi pitänyt menehtyä kolarissa.

En voinut uskoa tätä todeksi.

Ensin otatte minut pois ennen aikojani, ja nyt istutatte minut tähän orpo-Annieen? Enkö ansaitse perhettä? Haluan pois!

Hiljaisuus oli korviahuumaava. Olin jumissa. Olin varma, että *he* vetäisivät minut pois tästä hennosta kehosta ennen pitkään. Toistaiseksi niin oli aina käynyt. Mutta siihen asti olisin omillani.

Huokaisin ja tuijotin kattoon. Mitä minun nyt pitäisi tehdä? Tilanne oli hämmentävä, koska en ollut koskaan viipynyt edes näin kauan. Olin saman tien tehnyt jotain radikaalia, ja minut oli vedetty pois, ennen kuin olin saanut aikaan kunnan tuhoa. Niin se toimi. Sain jäädä, kunhan käyttäydyin enkä yrittänyt

kertoa kenellekään, kuka tai mikä oikein olin. Mutta nykyinen tilanne oli tarpeeksi järkyttävä ilman lisäshokkeja minun suunnaltani. Sen jopa minä ymmärsin. Täti oli ärsyttävä, mutten sentään halunnut aiheuttaa hänelle sydänkohtausta. Ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin yrittää käyttäytyä normaalisti.

Mietin, mitä pidettiin normaalina sellaiselle, joka oli juuri menettänyt vanhempansa. Oli se mitä tahansa, en todellakaan tuntenut sitä.

Kaikki ansaitsevat tulla kaivatuksi ja surruksi. Olikohan kukaan surrut minua?

Kovaaäninen nyyhkytys keskeytti mietteeni. Täti-ihminen suri ansioituneesti vanhempia, mutta kukaan ei itkenyt Alexin vuoksi. Räpytin kokeeksi silmiäni. Ei mitään. *Miten ihmeessä selviän ilman kyyneleitä, ilman tunteita? Kaikki näkevät lävitseni saman tien.*

Halasin uutta kehoani saadakseni lohtua ja heijasin itseäni edestakaisin. *Jään sänkyyn ja piehtaroin itsesäälissä, täyttääköhän se surun tunnusmerkit?*

Samassa huomasin, että minulla oli seuraa. Uninen valkoinen kissa – kuin suoraan satukirjan sivuilta pyöreine, suloisine kasvoineen, silkinpehmeine turkkeineen ja jäkälänvihreine silmineen – kömpi esiin peiton alta ja alkoi kehrätä.

»Mene pois – en ole se, joksi mua luulet. Olen tunkeilija.»

Kissa kehräsi lujempaa ja alkoi polkea peittoa tassuillaan.

»No, älä sitten tule myöhemmin valittamaan, ettei sua varoitettu.»

Otus käpertyi syliini.

»Et taida olla järjellä pilattu.» Silitin sen turkkia. Kissa plopsahti selälleen ja kehräys voimistui. »Hei, älä sitten ota sitä henkilökohtaisesti, jos en ole täällä huomenna. Toistaiseksi sä

olet ainoa syy jäädä tähän kuoleman taloon sekunniksikaan...
Joo, olet hyvä kissa.»

Hetken kuluttua kissa oli ilmeisesti saanut päivittäisen rakkausannoksensa, sillä se haukotteli, venytteli ja loikkasi alas sängyltä. Sitten se asteli lähimmän ikkunan luo ja katosi paksujen verhojen taakse. Sen häntä pilkotti painavan kankaan alta ja alkoi liikkua edestakaisin matolla kuin karvainen heiluri.

»Mitä kiinnostavaa siellä on? Lintu vai herkkuurava? Ei millään pahalla, mutta ainoa saaliseläin, jonka saisit kiinni, olisi purkki elähtänyttä Whiskasia.»

Kissa alkoi jähkättää, niin kuin lintuja bongaavilla kissoilla on tapana. Nousin katsomaan, mikä oli saanut sen niin kiihdyksiin.

Vedin verhot syrjään, ja kirkas auringonpaiste sokaisi minut hetkeksi. Se, mitä näin seuraavaksi, sai minut haukkomaan henkeäni.

»Vau... Siis, *vau*, Kissa!»

Ranskalaistyylliset ovet avautuivat puutarhaan. Eikä mihin tahansa puutarhaan. Se oli suuri, upea, täydellinen ruusuineen, suurine tammineen ja hopeapajuineen... Ja oliko tuolla lamppi? Ei – se oli lammen näköinen uima-allas, jossa oli pieni vesiputous ja jota reunustivat valkeat aurinkotuolit. *Ei helvetti. Tai oikeammin taivas.* Asuivatko ihmiset oikeasti näin? Huomioni kiinnittyi allasrakennukseen ja sen katon aurinkopaneelihin ja takavasemmalla kohoavaan tuulimyllyyn, joka ei sekään ollut hollantilaistyyppinen idylliroottori. Tänään tuulta ei ollut tarpeeksi pyörittämään myllyn teknošiipiä, mutta paneelit varastoivat energiaa senkin edestä.

Aivan: on kesä! Taivas oli pilvetön. Virnistin, ja tällä kertaa Alexin kasvolihakset taipuivat ilmeeseen tottuneesti.

»Kuulehan Kissa, olenko kamalan pinnallinen, jos mä haluan muuttaa mieleni? Nyt olisi miniloman paikka. En muista, milloin olen viimeksi rentoutunut.»

Tilanne ei ollut ideaali lomailumielessä: Olin yksin ja tytöllä, joka minun piti teeskennellä olevani, oli suruaika. Mutta entä sitten? Auringonpaiste oli liian houkutteleva. Kesä tulvahti sydämeeni kuin ämpärillinen iloa ja sai minut kaipaamaan elämää. Mitä tahansa elämää – jopa juuri vanhempansa menettäneelle kuuluvaa. Kyllähän minä hyppäisin. Mutten ihan vielä. Eihän kukaan kehtaisi kieltää orpoa ottamasta aurinkoa?

Tarvitsen aurinkolasit ja uikkarit, pronto...

Vaatehuone oli sotkuinen. Seinän vieressä oli pahvilaatikoita, ja vaatteita lojui pitkin lattiaa. Nuuhkaisin niitä vaivihkaa; ne tuoksuivat omenaiselta pesu- tai huuhteluaineelta. Ilmassa leijui myös toinen, vaatteiden omistajan hento tuoksu. Jos jäisin, oppisin tuntemaan sen hyvin. Siitä voisi jopa tulla osa minua... Hymähdin harhaisille mietteilleni, kiskoin T-paidan yltäni ja annoin sen valahtaa lattialle pitämään seuraa muille hylätyille vaatekappaleille.

Kymmenisen minuuttia myöhemmin päälläni oli pikkuiset valkoiset bikinit ja olallani pyyhe. Kaikki vaatehuoneessa näytti ja tuntui kalliilta, mutten tunnistanut merkkejä. Oliko se vihije entisestä elämästäni? Jos oli, niin ei kovin kummoinen. En ollut ennen ollut tarpeeksi rikas omistaakseni kalliita vaatteita tai kyllin kiinnostunut muodista tunteakseni suunnittelijoita. Entä sitten?

Työnsin menneisyyttäni koskevat ajatukset taka-alalle ja keskityin elämään hetkessä. Nappasin käteeni suuret aurinkolasit ja kolusin kenkärivistöä, kunnes löysin varvastossut. Sitteen pudotin lattialta löytämäni lämpimät kokispurkit ja kylppä-

ristä bongaamani aurinkorasvan isoon rantakassiin, astuin ulos kesään ja suuntasin altaalle.

Vastaleikatun ruohon, veden ja aurinkorasvan tuoksut toivat mieleen muistoja toisista kesistä, jossain, joskus.

En pitänyt muistoista. Ne olivat yleensä sekavia, koska mieleni oli käynyt läpi moninkertaisen myllytyksen. Aivojeni kovalevyiltä oli heitetty kansioita roskiin uusien muistojen tieltä useammin kuin kerran, ja se oli tehty tehokkaasti ja armottomasti. Jokaisen uuden kehon myötä olin menettänyt kuukausia ja taas kuukausia omia muistojani, ja kaikki merkittävät identiteettiäni koskevat yksityiskohdat olivat hävinneet prosessin aikana. En enää tiennyt nimeäni enkä kotipaikkaani. En muistanut mitään vanhemmistani, perheestäni enkä ystäväistäni. En olisi tunnistanut edes omia kasvojani saatikka heidän.

Olin kuin pienin, yksinkertaisimmin maalattu puinen maatuskanukke, jonka joku oli unohtanut väärän nuken sisälle. Pieni nukkeni piti edelleen sisällään sirpaleita elämästäni, välähdyksiä lapsuudestani. Väliin jäivät kerrokset olin menettänyt, ja kaikki, mitä oli tapahtunut hiljattain, oli alkuperäisten ja vierasperäisten muistojen sekamelskaa. Jotkut muistot tunnistin saman tien tungettelijoiksi, kun taas toiset vaikuttivat tutuilta, mutta niin hämmentävän tavanomaisilta, etten tiennyt kenen ne olivat.

Päätin hylätä kaikki syvälliset ajatukset. Huolehtisin kaikesta myöhemmin. Sitten, kun olisin taas kuollut enkä kuuluisi kuin itselleni, kun miniloma olisi ohi ja todellisuuden tumma vuorovesi pyyhkisi jälleen ylleni. Sitten kun olisin *täysin vapaaehtoisesti* vaihtanut tämän kauniin talon ja auringonpaisteen marraskuiseen illan pimeään ei-mihinkään.

Hitto. Minulla oli selvästi vakavia ongelmia.

Paahtava kuumuus havahdutti minut ajatuksistani. Sivelin iholle suojakertoimia, levitin paksun turkoosin rantapyyhkeen yhdelle aurinkotuoleista ja otin mukavan asennon. Lintujen liiverrys ja altaan vesielementin solina tuudittivat minut pian raukeaksi... Kuulin kaukaisen naurun kaikua jossain sisälläni ja tunsin jonkun tarttuvan kädestä tyttöä, jota ei enää ollut. Antauduin ja seurasin tuntematonta opastani ensimmäiseen mukavaan päiväuneen pitkään aikaan.

Ah, unet! Kestin jopa painajaiset kuin nainen siinä toivossa, että oppisin jotain menneisyydestäni. Tällä kertaa uneksii toisesta kesästä, äidistäni ja isästäni ja paljon nuoremasta itsestäni leirintäalueella järven rannalla. Äiti teki lauantaimakkaravoileipiä. *Nam.* Hiivaleipää, kurkkuviipaleita ja päälle appelsiinimehua... Isä väänsi vitsejä. Äiti oli isää hauskempi, mutta isäkin yritti, kun sattui sille päälle. Lounaan jälkeen nappasin käteeni Agatha Christien ja läsähdin laiturille levitetyle keltaiselle huovalle lukemaan.

»Hei – anteeksi?» Tajuntaani tunkeutunut ääni ajoi muis-ton pois.

Ei! Ei vielä!

Oli monumentaalisen epäreilua unohtaa, miltä näytti, joten olin toivonut näkeväni heijastuksen itsestäni veden pinnasta. En koskaan nähnyt itseäni unissani – näin vain muita ihmisiä ja asioita, joita olin nähnyt. Aivot eivät ilmeisesti harrastaneet selfieitä.

Oli selvää, etten näkisi itseäni tälläkään kertaa.

3.

Entä jos unohdan, että kaikki johtaa kuolemaan?

Tunkeilija seiso i edessäni. Aurinko paistoi suoraan kasvoille-
ni niin, etten ensin erottanut kuin harteikkaan siluetin. Siristin
silmieni ja hahmotin myös paljaat jalat ja asuvalinnan: shortsit
ja hihattoman T-paidan.

»Mitä asiaa?» kysyin kätttyisästi.

»Kuulin, mitä on tapahtunut. Oletko kunnossa? Siis et tie-
tenkään ole, mutta...»

Ääni oli matala ja syvä, ja kysymyksen huoli kuulosti aidol-
ta. Olinko kunnossa? Kukaan ei ollut kysynyt sitä minulta pit-
kään aikaan. »Olen kunnossa... Olosuhteisiin nähden. Kiitti.»

Vieras nyökkäsi. »Oikeastaan tulin kysymään, että tarvit-
setko sä jotain. Kun olet vasta muuttanut, ja kun...» Hän ei täy-
dentänyt lausettaan.

Ai juuri muuttanut? Mielenkiintoista. »Kaikki hallussa, kii-
tos.» *Tosin ei minun hallussani, mutta se ei kuulu sinulle.*

Tyyppi liikahti ja näin hänet selvästi. *Jeesus!* Tai ei Jeesus,
vaan joku muuten vain jumalainen. Rekisteröin melkein mus-
tat hiukset ja ruskeat silmät, mutten paljon muuta, koska tyyppi
tarkkaili minua minkä ripsien lomasta pystyi ja hänestä huoku-
va sympatia sai minut tolaltani. Toivoin, että myötätunto lop-
puisi pian.

Ehdin laskea viiteen, kun hän vihdoiin katsoi pois. Profilissa

oli jotain intiaanisorimaista, tai ehkä assosiaatio johtui tyyppin vähäisten vaatteiden verhoamasta olemuksesta. Omani uumenista kumpusi häiritsevää pampatusta. *Lopeta!* Kroppa ei totellut, vaan poskien kuumotus kieli punastumisesta. *Just.* Kirosin keinonahkaani, mutta kohtasin ärsykkeen silmästä silmään.

»Anteeksi, mutta mikä sun nimi oli? Mä en ole oikein oma itseni.» *Ihanko tosi?*

»Ymmärrän. Mä olen Jesse, Jesse Harmaja. Naapurista?»

Nyökkäsin ihan niin kuin olisin muistanut. »Aivan. Jesse.»

En tainnut vakuuttaa, koska selitys jatkui. »Tultiin toivotamaan teidät tervetulleiksi pari viikkoa sitten. Isä on eläinlääkäri, äiti opettaja? Alakoulussa. Ei siis opeta sua, jos jätät tänne.»

Nojasin kyynärpäihini ja katsoin häntä silmiin. »*Your guess is as good as mine.*» Totuudessa oli helppo pysyä.

»No, tässä on mun vanhempien numerot. Kaiken varalta. Ja tässä on mun numero, jos...» Jesse ojensi minulle pienen paperilapun.

Kosketus oli pelkkä hipaisu, mutta se eli ihollani. Vetäisin sormeni nopeasti pois. »Kiitos.»

Teeskentelin tutkivani yhteystietoja ja mietin tilannettani. Orvon esittäminen tulisi olemaan monimutkaista, ja kaapissa oli luultavasti yksi jos toinenkin luuranko. Tarkemmin ajateltuna minäkin olin sellainen. Kolikon toista puolta edustivat kesä, Kissa, uima-allas ja... Tarkastelin Jesseä uudestaan tummien lasieni suojista. Kenen naapurissa asui tuollaisia? Lisäsin hänet listalleni.

Huomasin, ettei Jesse enää jatkanut keskustelua. Ehkä hän ei tiennyt, mitä sanoa orvolle. Ymmärsin enemmän kuin hyvin. Enhän minäkään tiennyt, mitä sanoa orpona. »Kiitos, kun tultit käymään.»

Jesse väläytti hymyn; yksi etuhampaista oli vähän lohjennut. Polvet notkahtivat, mutta otin homman haltuun. »Ja olen ihan ok», vakuutin uudestaan, enemmän itselleni kuin Jesselle.

Jesse hymyili uudelleen.

Sydäntensärkijähymy analysoin automaattisesti, vaikka olin immuuni. Minullahan ei ollut sydäntä. Sen virkaa toimittava ei välittänyt, vaan hakkasi rinnassa minusta piittaamatta. Kropasta tulisi selvästi olemaan harmia.

»Nähdään. Ja olen pahoillani, kun... Tosi pahoillani», Jesse sanoi ja otti pari askelta taaksepäin ennen kuin kääntyi ympäri. Seurasin rentoa askeltamista aina siihen asti, kunnes hän katosi allasrakennuksen taakse. Sitten lysähdin takaisin tuoliini makaamaan ja katselin pääskysiä, kun ne lensivät vapaina ja korkealla halki lemmikinsinisen taivaan.

Kummallisempaa ja kummallisempaa, mietin, kun huomasin etten pariin tuntiin ollut edes harkinnut hyppäämistä. Lisäedut autoivat, mutta varsinainen syy oli, että olin ollut täällä jo tunteja, ja olin edelleen minä. Miksi? Oliko se jonkinlainen palkkio siitä, kun olin kuollut ennen aikojani, vai oliko kyse jostain ihan muusta?

Harmi, ettei ollut ketään, keneltä kysyä.

Alexin täti mahtoi jo ihmetellä, minne olin kadonnut, joten päätin palata takaisin sisälle. Tarvitsin suihkua ja jotain päälle pantavaa. Mutta ennen kaikkea minun piti ottaa selville, kuka Alex oli oikein ollut.

Käännyin ympäri ja näin lomakohteeni kunnolla ensimmäisen kerran. Valkoinen, ultramoderni rakennus reunusti puutarhaa kuin arkkitehtoninen käärme, nousten ja laskien maan pinnan muotojen mukaan. Huoneiden seinät ja ovet olivat lasia lattiasta aina korkeaan kattoon asti. Vain puitten suojassa, ai-

ONKO ELÄMÄ ELÄMISEN ARVOISTA, JOS KUKAAN EI NÄE SINUA, ET EDES SINÄ ITSE?

”Ensin, unen ja hereillä olon häilyvillä rajamailla, en huomannut minkään muuttuneen. Sitten tunsin hentojen käsivarsien painon viileillä, vieraalta tuoksuvilla lakanoilla ja liikutin jotain, jotka vaikuttivat jaloilta. Nekin tuntuivat heiveröisiltä. Eivät lainkaan sellaisilta, joista pidin. Minusta jalkojen pitää olla vahvat.”

Nuori nainen herää hohdokkaan Alex Winterin kehossa. Hän on vierailija, vaihdokas, aave elämästä joka päättyi liian varhain. Hän on vihainen ja pysyy mieluummin kuolleena kuin elää jonkun toisen elämää. Mutta Alexina hän saa ensimmäisen kerran kosketuksen ystävytyteen ja rakkauteen. Voisiko hän jäädä ja silti pitää kiinni itsestään?

Sitten kaiken sekoittaa murha, ja kuolemaa pakopaikkaan pitänyt Alex joutuu taistelemaan elämänsä ja rakkaidensa puolesta.

Vaihdokas on tarina ulkokuoren alle haudatusta salaisuudesta. Kirja aloittaa *The Body Jumper* -sarjan.

